

FEDERICO MOCCIA

Te doresc

Traducere din limba italiană
de Viorica Ungureanu

|| *bestseller*

Simt durerea acelei iubiri încă neuitate
 Simt durerea acelei iubiri încă neuita
 Simt durerea acelei iubiri încă neui
 Simt durerea acelei iubiri încă ne
 Simt durerea acelei iubiri încă
 Simt durerea acelei iubiri în
 Simt durerea acelei iubiri
 Simt durerea acelei iubi
 Simt durerea acelei iu
 Simt durerea acelei
 Simt durerea acel
 Simt durerea ac
 Simt durerea
 Simt durere
 Simt dur
 Simt d
 Simt

...

„Vreau să mor.” Acesta a fost gândul meu când am plecat. Când am luat avionul, mai puțin de doi ani în urmă. Voiam s-o sfârșesc cu toate. Da, un simplu incident era cel mai bun lucru. Pentru ca nimeni să nu fie de vină, pentru ca mie să nu trebuiască să-mi fie rușine, pentru ca nimeni să nu caute un motiv... Îmi amintesc cum avionul s-a clătinat pe tot parcursul zborului. Era furtună și toți stăteau încordați și speriați. Eu nu. Eram unicul care zâmbea. Când te simți oribil, când vezi totul în negru, când nu ai viitor, când nu ai nimic de pierdut, când... fiecare clipă e ca o povară. Imensă. Insuportabilă. Și pufnești încontinuu. Și ai vrea cu orice preț să te eliberezi. În oricare fel. În cel mai simplu, în cel mai ticălos, fără a lăsa din nou pe mâine același gând: ea nu este. Nu mai este. Și atunci, pur și simplu, ai vrea să nu mai fii nici tu. Să dispari. Puff. Fără prea multe probleme, fără niciun deranj. Fără ca cineva să spună îngrijorat: „Vai, ai aflat? Da, tocmai el... Ce sfârșit a mai avut...”

Da, tipul va povesti despre sfârșitul tău, va adăuga cine știe ce amănunte, va inventa ceva absurd, cum ar fi că te cunoștea de mult timp, că numai el știa ce probleme aveai într-adevăr. Ce ciudat... Când nici tu măcar n-ai avut timp să înțelegi. Și nu vei putea face nimic împotriva acelor zvonuri. Amintirea despre tine va fi victima unui prostănac

oarecare și tu nu vei putea face nimic. Iată în acea zi așa fi vrut să-l întâlnesc pe unul dintre acei magicieni. Acoperă cu o pelerină un porumbel de-abia apărut și, puff, brusc el nu mai este. Nu mai este și gata. Și tu ieși satisfăcut de la spectacol. Măcar ai văzut balerine un pic mai grase decât ar trebui, ai stat așezat pe unul din acele scaune vechi, puțin rigide, într-o sală mai rea decât un subsol. Da, era și miros de umed și de mucegai. Dar un lucru e cert. Ce sfârșit a avut porumbelul nu te va interesa niciodată. De fapt, nu. Noi nu putem să dispărem atât de ușor. A trecut ceva timp. Doi ani. Iar acum beau o bere. Și amintindu-mi cât de mult așa fi vrut să fiu acel porumbel, zâmbesc și un pic îmi e rușine.

— Mai doriți una? o stewardesă îmi surâde oprită lângă căruciorul cu băuturi.

— Nu, mulțumesc.

Mă uit afară pe geam. Nori cu nuanțe roz se lasă încercuiți. Moi, ușori, infiniți. Un asfințit îndepărtat. Soarele care face cu ochiul pentru ultima dată. Nu pot să cred. Revin. La 27. Acesta e locul meu în avion. Rândul din dreapta, imediat după aripi, holul principal. Și mă întorc. O frumoasă însoțitoare de bord îmi zâmbește iarăși când trece pe-aproape. Prea aproape. Pare trimisă de Nirvana: *If she comes down now, oh, she looks so good...* Are un parfum ușor, o uniformă perfectă, o cămașă albă transparentă, destul pentru a te face să-i apreciezi sutienul din dantelă. Merge încolo și înapoi prin avion, fără probleme, fără griji, zâmbind. *If she comes down now...*

— Eva e un nume foarte frumos.

— Mulțumesc.

— Sunteți un pic ca și prima Evă, mă ispitiți...

Rămâne pentru o clipă în tăcere ca să mă fixeze. O liniștește:

— Însă e o ispită cuminte. Îmi mai dați o bere?

— Dar e a treia...

— Desigur, dacă veți continua să treceți așa... Eu beau ca să uit.

Zâmbește. Pare sincer amuzată.

— Numărați mereu ce beau toți, sau eu v-am impresionat cel mai tare?

— Hotărâți dumneavoastră. Știam că sunteți unicul care a cerut bere.

Pleacă. Dar înainte de a se duce zâmbește din nou. Apoi saltă vesel în timp ce se îndepărtează. Mă întind un pic înainte. Picioare perfecte, colanți cu textură mată, întunecați, pantofi de firmă ca mulți alții. Părul strâns sus, o coadă dublă cu ceva în plus, de un blond ușor vopsit în suvițe. Se oprește. O văd vorbind cu un bărbat din același rând cu mine, dar care stă un pic mai în față. Îi ascultă rugămintea. Încuviințează pur și simplu, fără să vorbească. Pe urmă spune ceva râzând și-l liniștește. Se întoarce pentru ultima dată spre mine înainte să plece. Mă privește. Ochi verzi. O linie fină. O nuanță de culoarea fildeșului și un pic de curiozitate. Îmi desfac brațele. De această dată eu sunt cel care îi zâmbește. Bărbatul mai spune ceva. Ea răspunde într-o manieră profesionistă și se îndepărtează.

— E foarte drăguță însoțitoarea.

Doamna de lângă mine intră dezordonat în gândurile mele. Atentă și surâzătoare, ochi vicleni după ochelarii groși. Cincizeci de ani bine păstrați, nu ca și cerceii săi, prea țipători, ca și albastrul apăsător de pe pleoape.

— Da, o *gnocca*.

— Cum?

— E o *gnocca*. Noi, la Roma, așa le spunem însoțitoarelor ca dânsa.

De fapt, noi spunem mai multe, dar acum nu-i cazul.

— *Gnocca*... clatină din cap. N-am auzit niciodată.

— *Gnocca*, cum să nu... Uneori, ce *gnocca* bunișoară. E o expresie simpatică împrumutată din culinărie. Ați gustat *gnocchi*, nu?

— Eh, numaidecât. Am auzit de ele și am mâncat de-o sută de ori, râde amuzată.

— Și v-au plăcut?

— La nebulie.

— Vedeți, atunci e simplu. Când unei fete i se spune *gnocca*, înseamnă că e bună ca și ceea ce ați mâncat dumneavoastră.

— Da, dar îmi vine să râd dacă mă gândesc la ea ca la niște colțunași. Îmi amintește mai degrabă de... cum se zice... iată: neghioabă!

— Ei, nu! Trebuie să vă gândiți la acei colțunași cu suc de roșii deasupra, care se topesc în gură, se lipesc într-atât, încât limba trebuie apoi să-i dezlipească de cerul gurii.

— Da, am înțeles. Vă plac foarte mult colțunașii după cum văd.

— Destul de mult.

— Îi mâncați deseori?

— La Roma foarte des. La New York n-am mâncat bucate italiene, așa, din principiu.

— Ciudat, se spune că sunt o mulțime de restaurante italiene foarte bune. Vai, iată se întoarce... *gnocca*.

Doamna râde veselă și arată spre însoțitoarea cu paharul de bere. E atât de frumoasă, încât pare a fi dintr-un spot publicitar.

— Să-i spuneți că e o *gnocca*, veți vedea, îi va face plăcere.

— Nu, dumneavoastră glumiți.

— Ba nu, vă asigur că este un compliment.

— Atunci, să-i spun?

— Spuneți-i.

Vine însoțitoarea, îmi întinde un talger mic, cu un pahar pe un șervețel de hârtie.

— Pofțiți berea. Nu vă pot servi și cu altceva pentru că ne pregătim de aterizare.

— Nici n-am cerut. Deja am început să uit. Deși nu-i deloc ușor.

— Ah, da...

Gust din bere.

— E foarte bună, mulțumesc! Perfectă, rece, așa cum trebuie. Adusă de dumneavoastră, pare berea din spotul publicitar.

— Dar, îmi puteți satisface curiozitatea, care e primul lucru pe care îl veți uita?

— Poate cum sunteți îmbrăcată...

Respect pentru oameni și cărți

— Nu vă place uniforma noastră?

— Foarte mult. Dar mi-o închipuiam altfel...

Mă privește un pic perplexă, dar nu-i las timp ca să răspundă.

— Stați mult la Roma?

— Câteva zile... În septembrie Roma e foarte frumoasă. Vreau să dau o tură prin magazine. Poate găsesc ceva ca să nu fiu uitată.

— Vai, sunt sigur. Veți găsi haine perfecte pentru dumneavoastră. Pentru că sunteți... cum să zic... cum se spune? mă întorc spre doamna de lângă mine. Ajutați-mă.

Doamna pare un pic fricoasă, dar totuși zice:

— Sunteți o... *gnocca!*

Însoțitoarea o privește mirată pentru o clipă, apoi se uită la mine. Ridică o sprânceană și brusc izbucnește în râs. Mare lucru. Pleacă. Râd și eu.

— Vai, bravo, doamnă, e tocmai ceea ce aș fi spus și eu.

Însoțitoarea pe nume Eva se îndepărtează clătînând din cap.

— Vă rugăm să cuplați centurile.

Coada ei înaltă se mișcă perfect ca și tot restul. Perfectă ca aripile unui fluture. Un fluture bun de prins. Era un cântec care mă înnebunea în State, un cântec în State, un cântec britanic de acum câțiva ani... *I'm gonna keep catching that butterfly*. The Verve. Încerc să mi-l amintesc. Nu reușesc. O voce mă distrage. Doamna se agită pentru ceva. Și n-o face în liniște.

— Uf, niciodată nu reușesc să găsesc centura.

O ajut pe doamna care pur și simplu stă așezată pe ea.

— Iat-o aici, doamnă, dedesubt.

— Mulțumesc, chiar nu pot înțelege la ce ar servi. Măcar de ne-ar ține nemișcați.

— Vai, asta nu, la sigur.

— Da, mai pe scurt... Mă gândesc că dacă ar fi să cădem, nu ne-ar ajuta ca în mașină.

— Nu, ca în mașină nu... Vă este frică?

— Ca de moarte.

Mă privește și aproape regretă că a folosit acel cuvânt.

— Oricum, doamnă, ce ți-e scris, în frunte ți-e pus.

— Ce aveți în vedere?

— Ceea ce-am spus.

— Dar ce-ați spus?

— Ați înțeles foarte bine.

— Da, dar speram să nu înțeleg. Mă îngrozesc avioanele.

— N-ați înțeles.

O văd atât de îngrijorată, îmi zâmbește mișcând buzele. Beau din berea mea și hotărâsc să mă distrez.

— Credeți că cea mai mare parte a catastrofelor aviatice au loc la decolare sau...

— Sau?

— La aterizare. Urmează în curând.

— Ce spuneți?

— Adevărul, doamnă, trebuie să spunem mereu adevărul.

Beau lung din bere, iar cu coada ochiului observ că mă privește țintă.

— Vă rog, spuneți ceva.

— Da, doamnă, ce doriți să vă spun?

— Distrăți-mă, nu mă lăsați să mă gândesc la ce s-ar putea...

Mă strânge mai tare de mână.

— Mă doare.

— Ah, mă scuzați.

Mă mai slăbește puțin, dar nu-mi dă drumul. Încep să-i povestesc ceva. Fragmente din viața mea un pic confuză, așa cum îmi vin.

— Vreți să știți de ce am plecat?

Doamna încuviințează. Nu reușește să vorbească.

— Vedeți, e o poveste lungă...

Face semn că da cu mai multă vigoare, vrea doar să asculte, orice, ca să se distragă. Mi se pare că vorbesc cu un prieten, cu prietenul meu...

— Îl chema Pollo. Ciudat nume, nu-i așa?

Doamna nu știe dacă să spună *da* sau *nu*, orice ca eu să continui să vorbesc.

— E prietenul meu pe care l-am pierdut cu mai mult de doi ani în urmă. Era întotdeauna cu iubita lui, Pallina. O persoană foarte puternică, prea puternică, ochii veseli, mereu veseli, gata să dea replici înțepătoare...

Ascultă în tăcere, cu ochii curioși, aproape răpiți de cuvintele mele. Ce straniu... Cu o persoană pe care nu o cunoști, uneori te simți mai liber și povestești cu ușurință. Te deschizi cu adevărat. Poate pentru că nu te interesează cum te va judeca.

— Eu, în schimb, eram cu Babi, care era cea mai bună

prietenă a Pallinei.

Babi. Îi povestesc totul... Cum am cunoscut-o, cum am început să râdem, cum m-am îndrăgostit, cum îmi lipsește... Frumusețea unei iubiri o vezi perfect doar după ce ai pierdut-o. Poate că se întâmplă astfel când analizezi. E un lucru de care m-am întrebat mereu. Dar oare reușești să fii într-adevăr sincer cu cineva? Mă gândesc în timp ce vorbesc. Din când în când fac pauze. Doamna, curioasă, imediat se destinde, e mai liniștită, mi-a eliberat până și mâna. A uitat de tragedia avionului. Acum, după părerea ei, se ocupă de a mea.

— Dar cu Babi ați mai vorbit?

— Nu. De multe ori am vorbit cu fratele meu. Și cu tata de câteva ori. Dar nu foarte des, apelurile din New York costă bani buni.

— V-ați simțit singur?

Îi povestesc ceva neclar. Nu reușesc să-i spun. M-am simțit nu mai singur decât la Roma. Apoi, inevitabil, ajung la mama. Mă las destul de jos și aproape că mă amuză să offensez principiile acelei femei. Mama l-a înșelat pe tata. Eu am prins-o cu tipul care locuia vizavi de noi. Aproape nu-i vine să creadă. Noutatea a adus-o cu totul în apele sale. Avionul? Nici nu-și amintește că se află în avion. Îmi pune mii de întrebări. Nu reușesc să le fac față. De ce ne place atât de mult să răscolim trecutul altora? Chestii picante, amănunte interzise, acțiuni obscure sau păcate plăcute. Poate că așa, doar ascultând, ne murdărim. Doamna pare să se bucure și să sufere odată cu povestirea mea. Nu înțeleg

dacă e adevărat, nu mă interesează. Îi spun totul, fără rezerve. Agresivitatea mea față de amanții mamei, tăcerile mele acasă, faptul că nu le-am dezvăluit nimic tatălui și fratelui meu. Și apoi procesul. Mama mea așezată acolo, în fața mea. Ea tăcută, ea care nu a avut curaj niciodată să recunoască ce a făcut. Ea care n-a reușit să vorbească despre trădarea sa, ca să-mi justifice violența. Și eu acolo, senin, aproape râzând de judecătorul care mă învinuia de un fapt atât de firesc pentru mine, de a-l masacra pe un prost care a violat pânțele care m-a născut. Doamna mă privește cu gura căscată. Doamnă, vedeți, putem privi lucrurile din diferite unghiuri... Dar e altceva să glumești cum a făcut-o Benigni când a sărit peste Carrà. Aici, în schimb, era vorba despre mama mea. Doamna își dă seama. Deodată devine serioasă. Tăcere. Atunci încerc să nu dramatizez.

— Cum ar zice Pollo, mie *Beautiful* îmi face o pipă!

În loc să se indigneze, ea râde, într-un fel e complice.

— Și apoi? mă întreabă curioasă despre următorul episod.

Eu continui să vorbesc fără probleme, fără canoane. Povestirea mea nu are preț. Îi explic de ce am ales America, dorința de a pleca, ascuns după un curs de grafică, departe...

— Și întrucât e ușor să întâlnești pe cineva chiar și într-un oraș mare... mai bine să-l schimbi cu totul. O realitate nouă, persoane noi și, mai ales, nicio amintire.

Un an de pălăvrăgeli dificile în engleză, ajutate de prezența vreunui italian întâlnit întâmplător. Totul era foarte distractiv, o realitate plină de culori, muzică, sunete,

trafic, petreceri, noutăți. Multă agitație plină de tăcere. Nimic din ce-ți spuneau oamenii nu se referea la ea, nu putea s-o recheme, să-i redea viață. Babi. Zile inutile ca să-mi odihnesc inima și mintea. Babi. Imposibilitate totală de întoarcere înapoi, de o clipă lângă casa ei, de a o întâlni pe stradă. Babi. La New York nu-i niciun pericol... La New York nu este loc pentru Battisti. *Și dacă revii în mintea mea, e de-ajuns să mă gândesc că nu ești, că sufăr în zadar pentru că știu, eu știu, eu știu că n-ai să te întorci.* False acorduri ca să încerc să evit toate locurile pe care le cunoaște și le frecventează și ea, Babi. Doamna surâde.

— Cunos și eu acest cântec.

Fredonează ceva nu prea bine.

— Da, e tocmai acela.

Încerc să întrerup acel spectacol.

M-a salvat avionul. Sta-tu-p. Un zgomot sec, metalic. O mișcare dură și o tresărire bruscă a avionului.

— O, Doamne, ce-i asta? doamna se agață de mâna mea dreaptă, unica liberă.

— Aterizăm, nu vă îngrijorați.

— Cum să nu mă îngrijorez! De ce se aude acest zgomot? Pare că s-a rupt ceva...

Puțin mai departe, însoțitoarea de bord și alți membri ai echipajului se așază în fotoliile libere. O caut pe Eva, o găesc, dar nu se mai uită în direcția mea. Doamna încearcă să se calmeze singură. Reușește. Îmi lasă mâna în pace în schimbul unei ultime întrebări.

— De ce s-a terminat totul?